

Manko Golar

O Ūseh svetih

Na grobih svečke gorijo,
trepečejo v dihu jeseni
kot tihe, vroče molitve —
to naših so prošelj plameni.

Ob grobu samotnem otroci
kličijo in sklenjene roke
pred licem solznim držijo
in tiho, tiho ihtijo.

Očeta že davno več ni na zemlji,
za njim šla še mati je zlata,
pred mesecem sestrico majhno
pokrila zelena je trata.

Že mrak je objemal grobove
in noč je legla po trati,
a deca še vedno ob grobu —
ihtji: o vrni se, oče, o mati!

Brez vas hudo je živeči,
ni kruha, ni tople odeje —
že zadnja je lučka ugasnila,
v noč veter premrzal zaveje.